

Học Trò Con Gái

Khi được phân công làm chủ nhiệm cho lớp 11A này tôi đã thấy run. Sinh viên mới ra trường, lại thuộc loại cù lần... nủi như tôi vớ phải lớp này coi như tan tác cái.. mảnh bằng. Cô Lan chủ nhiệm lớp cũ vỗ vai tôi cười:

-Cậu hãy chuẩn bị tinh thần đi, lớp đó học cũng khá mà phá cũng hay, nhất là cô bé lớp trưởng!

Giá cô đừng nói, tôi đỡ run, đằng này..bước xuống lớp mà tim tôi cứ đập thình thịch như trống trận (đến nỗi tôi phải lấy giáo án che lại) Chẳng biết cô bé ấy ra sao ? Kinh nghiệm mười mấy năm làm học trò đã cho tôi biết mấy cô nàng làm lớp trưởng thường xí và đánh đá như bà chằng, thuộc loại mồm loa mép giải ; sai lũ con trai như sai..em. Thầy mà sợ!

-Thầy ơi!

Chẳng biết giọng ai mà lớp nhào nhào như chạy loạn, nhoáng một cái, lớp đã im re, ai nấy ngồi ngay ngắn, tay để trên bàn, mặt nhìn thẳng ngây thơ.. thấy thương. Tôi mỉm cười với lớp và chợt phát hiện có một bàn thứ ba để trống, chẳng có ai mà sách bút để đầy trên bàn. Tôi lên tiếng:

-Chào các em: tôi là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp thay cho cô Lan chuyển đi trường khác và là người phụ trách môn văn. Bàn này không có ai ngồi hả các em?

Cậu học sinh có cặp kính dày cộm đứng lên:

-Thưa thầy, các bạn ấy đi nạp năng lượng chưa vào ạ!

Tôi phì cười ; thấy tôi "có vẻ" dễ dãi, lớp nhao nhao:

-Thầy đừng phạt các bạn ấy nghe!

-Thầy ơi con gái mà! Thông cảm nghe thầy!

Tôi giơ tay ra hiệu trật tự : -Ai là lớp trưởng ?

-Bạn đi rồi thầy!

Tôi thở phào nhẹ nhõm:

-Các em lấy sách vở ra học !

Tiếng giờ sách vở loạt xoạt vang lên đều khắp lớp. Tự dung tôi mong được nhìn thấy cô bé lớp trưởng ấy ghé Chỉ vì tò mò muốn biết em như thế nào mà cô Lan bảo tôi chuẩn bị tinh thần. Chắc là một cô bé cắt tóc sư tử, khoa ăn nói đáng được đứng song đôi với nữ sĩ "Hồ Xuân Hương" ? Thật tình tôi chẳng biết hình dung ra cô bé như thế nào Thật ngược đời, tự dung thầy giáo lại đi hồi hộp vì cô học trò...chưa biết mặt.

-Thưa cô cho em vào..í ủa..th..ây..!

Tôi giật mình nhìn ra cửa trong tiếng cười khúc khích của các em trong lớp. Bốn cô nữ sinh đang dàn hàng trước cửa, tôi thấy mình cần phải nghiêm khắc : -Các em đi đâu về ? Có biết là trống vào lớp đã được 15 phút rồi hay không ?

Cô bé đứng cuối đồ mặt lấp bắp:

-Tụi em đi..ăn..chè..!

-Dạ tụi em đi mua sách! - Cô bé đứng cạnh huých bạn một cái lấp liếm với nụ cười nheo trên môi

-Dạ tụi em tìm cuốn "Những người khốn khổ " của Victor Hugo!

Trong khi ba cô bé kia mặt mày tát mét sợ cứ huých nhau liên hồi thì cô bé này vẫn ung dung tự tại, chẳng tỏ chút sợ hãi Tôi quắc mắt lên dọa :

-Vậy sách đâu ?

-Thưa thầy, thế gian này còn quá nhiều người khốn khổ nên họ đã mua hết để "tham khảo", bọn em ra đến nơi thì...vừa hết!

Tôi nén cười phục tài đối đáp của cô bé. Chắc cô bé là lớp trưởng, nếu thi vào trường luật, trong tương lai cô bé sẽ là luật sư giỏi, ai mà nói lai cô bé chứ ? Tôi tỏ ra gay gắt:

-Rồi để cho đỡ tức, mấy cô ghé vào quán chè chứ gì? Là lớp trưởng em có thuộc nội quy không? -Dạ có

thầy! -Em đơng dạc như một viên tướng đang đứng trước ba quân. Một . Phải mặc đồng phục đến trường, áo dài đối với nữ sinh, quần xanh áo trắng đối với nam sinh (hạ giọng) mà em là con gái nha thầy (cao giọng) Hại..

-Thôi thôi, mời các cô vào lớp cho!

Trước khi cất bước, cô bé còn nháy mắt lém lỉnh với các bạn. Tôi thở dài, cô Lan nói không ngoa, nhưng đôi phỏ, chuẩn bị với xe tăng đại bác thì tôi có thể, chứ với những vũ khí thô sơ thư tầm vòng giáo mác thì tôi

chịu thua Chẳng biết ngoài cô bé ra, trong lớp còn bao nhiêu người như cô bé nữa Nếu mọi học sinh đều như em chắc tôi phải bỏ giáo án về giữ bò cho ngoại quá! Nhà ngoại có đến bốn con bò, tôi cũng không đến đâu.. Giờ dạy đầu tiên trên lớp 11A này thành công hơn tôi tưởng nhiều Các em nghe giảng rất say mê, chăm chú và hăng hái phát biểu bài Là một giáo viên, tôi còn mong gì hơn ? Vì dạy nốt phần còn lại của bài thơ nên tôi kết thúc bài giảng sớm năm phút. Tôi dặn:

-Các em yên lặng cho các lớp bên cạnh học.

Thế nhưng các em lại tận dụng giây phút ít ỏi để phổng ván tôi Quân-cậu học trò giương đôi trông kính lên hỏi:

-What's your name

Tôi cười: -Tôi tên Tuấn -Doàn Viết Tuấn.

Mai Hương -tên của cô bé lớp trưởng -gật gù: Are you married?

Tôi giả ngố:

-Tôi không biết tiếng Anh.

-Bạn hỏi thầy có người nâng khăn sửa túi chưa í ?

-Bày đặt màu mè! Mày cứ hỏi là thầy có ...hiền thê chưa ?

Có tiếng xì dài :-Hiền thê với chả ác...thê! Thầy, thầy có vợ chưa ạ ?

"Tùng..." Tôi thờ phào vớ giáo án đi như chạy ra khỏi cửa mới kịp lau mồ hôi trán. Có tiếng chép miệng tiếc rẻ vọng theo :-Giá như có thêm một phúc nữa !

Còn tôi lại thấy may mắn, nếu có thêm một phút chắc tôi xiu lại lớp quá. Ngày mai..trời ạ, để gì các em bỏ qua đề tài "chết người nhưng...hấp dẫn" này ? Đã từng là học trò, cũng tinh tướng nên tôi quá rõ điều này 11A là lớp chọn nên các em học khá giỏi, vượt trội hẳn là Mai Hương và Tường Vy Hai cô bé đã có tên trong danh sách đi thi học sinh giỏi văn của tỉnh. Khi tôi thông báo điều này Mai Hương đã tinh bơ phát biểu:

-Năm ngoái cô Lan dạy bồi dưỡng cho tụi em, năm nay thầy dạy nhen!

-Ờ..Tôi.! -Thầy không dạy tụi em thi rớt cho coi!

Tôi đành đầu hàng : - Được rồi, tôi sẽ dạy !

Cô bé nháy mắt với Thanh Loan ngồi cạnh với gương mặt rạng rỡ. Chẳng biết trong cái đầu xinh xinh của cô bé đang nghĩ gì, hay em đang nghĩ ra một trò mới để chọc tôi , một ông thầy yếu bóng vía Y như rằng Thanh Loan đứng dậy:

-Tụi em quý cô Lan lắm nên gọi cô Lan là mẹ, giờ tụi em quý thầy thì gọi là ba nhen!

Tôi hoảng hồn : - Thôi, thôi, các em gọi tôi là thầy được rồi !

-Gọi ba cho tình cảm mờ... ! Giọng Loan dè dặt

-Rửa ba cho con tiền mua kẹo đi ba ! Vy tinh quái

Tôi dờ khóc dờ mếu đành phải dùng biện pháp mạnh bằng cách đập bàn cái rầm (xong nhè nhẹ xoa tay cho đỡ...đau !):

-Các em trật tự, nghịch vừa phải thôi, lớn rồi

Tôi định dạy bồi dưỡng cho Mai Hương và Tường Vy, ai ngờ cả bốn "nàng" kéo tới đòi học chung vớ lý do thật chẳng dễ từ chối :

-Tụi nó học giỏi rồi, giờ còn học nữa, tụi em đã thua rồi, không lẽ đành thua sao ?

Trong nhóm, Mai Hương học văn rất cứng, cô bé có lối hành văn rất lạ và cách nhận xét độc đáo đến nỗi tôi phải ngạc nhiên. Khi tôi hỏi thì cười lém lỉnh:

-Em học dốt thế nào được khi có thầy kèm cặp. Em đùa thôi chứ em có một ông anh rất giỏi toán, em phải giỏi văn cho cân bằng chứ thầy !

Bất giác tôi nhớ đến Hoàng, thằng bạn thân hồi phổ thông, hẳn ta học siêu toán đến nỗi các thầy phải đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bọn tôi gọi nó là "Máy tính điện tử" và tôi được copy nó thoải mái đến nỗi một thằng học toán dốt đặt cán mai như tôi mà lúc nào cũng có quyền xoi điểm tám, chín.

Về lại thành phố tôi nhận "nhiệm sở ngay, chưa có dịp đi thăm ai, chợt nhớ đến, thế là tôi đi thăm, dù sao cũng là ân nhân lẫn bạn thân, chẳng biết dạo này nó làm gì, cái đầu máy tính của nó còn tuyệt vời như trước không hay đã bị virus ăn rồi Đón tôi là một kỹ sư điện tử đẹp trai hết cỡ. Hoàng chứ ai ? Nó bay tới ôm chầm lấy tôi rồi lôi tôi vào phòng làm việc, ấn tôi ngồi xuống ghế, đút cây bút cào tay :

-Làm cho tao một bài thơ, thật hay vào để tao tặng "nàng" !

Tôi ngán ngẩm, thì ra nó hồ hởi đón tôi là để nhờ vả. Nó dùng tay gõ cái máy tính cười : "Nàng" xinh cực, nhưng hơi chán !

Tôi nổi da gà, nó nói thêm : - Hình như số tao vậy đó, toàn gặp những em chẳng tình yêu nữ không !

-Tao cũng vậy, học trò tao mồm mép ghê lắm mày ! Tao sợ ...

-Hay thôi ...

-Thôi gì ?

-Nhà tao có một đứa con gái mà nhà đã lung lay, thêm một đứa nữa chắc tao phải ôm mền ra ngủ ở quá !

-Chắc tao ở vậy quá mày ! Học trò tao quậy ghê gớm, tội nó quần tao te tua ...

-Thôi lại đây chơi games với tao cho đỡ buồn, số phận cả mà...

Hoàng tự nguyện dạy tôi học vi tính, giờ nó cũng đang thất nghiệp nên thu nhận đồ đệ mà không lấy học phí (có lấy tôi cũng không trả !) Vì ham học quá nên tôi đã đến lớp bồi dưỡng trễ đến lần thứ bảy Bốn cô gái đang nhai ổi rau rầu cười :

-Thầy có hẹn không hả thầy ?

-Đâu có !

-Sao thầy đi trễ ? Mai Hương truy

-Tôi còn bận học

-À thì ra "học , học nữa , học mãi ". Lan gật gù.

Nhìn bốn cô gái tôi lo thẩn, có trời mới biết các cô đang có âm mưu gì sau những nụ cười tủm tỉm ranh mãnh. Hôm qua, ngoại viết thư báo con bò cái đã "hạ sinh", thêm một chú bê con mà chưa có ai để trông nom, chắc tôi phải

Tôi dựng xe ngoài sân nhảy chân sáo vào nhà, tay vung vẩy gói kẹo Hoàng đang ngồi ở phòng khách, mặt mày lo lắng.

-Đến nhà mày mấy lần tao mới nhớ đến bé xíu, tao mua kẹo cho nó nè !

-Mày đưa gói kẹo này cho nó là nó xé xác mày ra liền. Chẳng biết bọn nó đang làm gì trong phòng vi tính lâu lắm rồi chưa rạ

Tôi cầm gói kẹo đến cửa gọi :

-Bé xíu, ra anh cho kẹo này ! Kẹo chocolate mà bé thích đó !

Cửa bật mở, bốn cô gái đứng xếp hàng ...cười, tôi lú lười :

-Hoàng...học...trò...t.ạ.ọ.!

May mà sau lưng tôi còn có bức tường...